

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 25022/2024
26.12.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Јасмине Симовић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., као правног следбеника покојне ББ бивше из ..., чији је пуномоћник Сениша Миладиновић адвокат из ..., против тужене ВВ из ..., као правног следбеника покојног ГГ бившег из ..., чији је пуномоћник Ивана Кићовић адвокат из ..., уз учешће умешача на страни тужене ДД и ЂЂ обоје из ..., чији је пуномоћник Ивана Кићовић адвокат из ..., ради иселења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3223/22 од 01.02.2024. године, у седници већа одржаној дана 26.12.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ предлог Апелационог суда у Београду да се о ревизији тужене, изјављеној против пресуде тог суда Гж 3223/22 од 01.02.2024. године, одлучује као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3223/22 од 01.02.2024. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против решења садржаног у трећем ставу изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3223/22 од 01.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3223/22 од 01.02.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Другог основног суда у Београду П 2696/21 од 16.03.2022. године у првом и трећем ставу изреке, којима је одбијен приговор литиспеденције и обавезана тужена да се са свим лицима и стварима исели из стана број .., улаз број II у Улици ... број .. у Београду у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде. Ставом другим изреке, преиначено је решење о парничним трошковима из четвртог става изреке пресуде Другог основног суда у Београду П 2696/21 од 16.03.2022. године и тужена обавезана да на име парничних трошкова плати тужиоцу, уместо износа досуђеног првостепеним решењем, износ од 202.400,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде. Ставом трећим изреке, одбачена је као недозвољена жалба тужене изјављена против решења Другог основног суда у Београду П 3605/20 од 20.01.2021. године, којим је тужиоцу дозвољено враћање у пређашње стање и укинута решење тог суда П

3605/20 од 18.01.2021. године којим је констатовано да се тужба у овој правној ствари сматра повученом. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужене за досуђење трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је, на основу члана 404. ЗПП, благовремено изјавила посебну ревизију због погрешне примене материјалног права.

У овом поступку се, на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 са каснијим изменама и допунама), примењују одредбе Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 125/04 и 111/09 – ЗПП).

Решењем Апелационог суда у Београду РЗ 14/24 од 14.11.2024. године предложено је Врховном суду одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде тог суда Гж 3223/22 од 01.02.2024. године, као изузетно дозвољеној.

Тужбени захтев у овом спору заснован је на одредби члана 37. став 1. Закона о основама својинскоправних односа, којим је прописано да власник може тужбом захтевати од држаоца повраћај индивидуално одређене ствари. Према ставу другом те одредбе, власник мора доказати да на ствари чији повраћај тражи има право својине, као и да се ствар налази у фактичкој власти тужене. Право својине на предметном стану стакла је сада покојна ББ, на основу уговора о откупу стана Ов 8132/93 од 09.06.1993. године, и њиме је располагала уговором о доживотном издржавању РЗ 846/04 од 22.12.2004. године закљученим са тужиоцем, као даваоцем издржавања. Прималац издржавања је преминула ...2005. године. Тужена је захтев за иселење и предају стана оспорила тврдњом да има право на државину стана по основу права становања, у смислу члана 16. став 3. Закона о становању важећег у време откупа стана, као члан породичног домаћинства уговорног носиоца станарског права у време када је закључен уговор о откупу стана.

По оцени Врховног суда, у овом случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене на основу члана 395. ЗПП-а.

У овом спору нема правних питања од општег интереса које би требало размотрити. Уз ревизију нису приложене правноснажне пресуде донете у истим или битно истоветним чињеничноправним споровима које би, због другачијег пресуђења, оправдавале потребу да се о посебној ревизији одлучује ради уједначавања судске праксе. Не постоји ни потреба за новим тумачењем права. Тужилац је власник спорног стана стеченог уговором о доживотном издржавању закљученог са примаоцем издржавања, која је право својине на стану стакла уговором о откупу закљученим на основу члана 16. став 1. тада важећег Закона о становању. Као власник стана тужилац има право да захтева од тужене, држаоца стана, да му исти преда у државину. Тужена том захтеву не може основано супротставити своје право на државину стана, засновано на праву становања члана породичног домаћинства на откупљеном стану из члана 16. став 3. наведеног Закона. Право становања из те законске одредбе није лична службеност, већ трансформисано право коришћења стана чланова породичног домаћинства након његовог откупа, које престаје отуђењем стана на било који начин.

Према правном схватању Грађанског одељења Врховног суда Србије, утврђеном на седници од 15.03.1999. године, право становања чланова породичног домаћинства из члана 16. став 3. Закона о становању није законска лична службеност и престаје променом власништва на откупљеном стану по било ком основу (отуђење, наслеђе).

Посебна парница коју је сада покојна ББ покренула тужбом од 26.09.2005. године против тужене, ради предаје предметног стана у судржавину, правноснажно је окончана решењем Првог основног суда у Београду П 19410/11 од 31.03.2014. године којим је утврђено да је та тужба повучена. Зато у овом поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 10. ЗПП, јер побијаном пресудом није одлучено о захтеву о којем је већ правноснажно пресуђено, односно о захтеву о којем тече парница.

Следствено изложеном, није прихваћен предлог Апелационог суда у Београду да се о ревизији тужене одлучује као о изузетно дозвољеној у смислу члана 395. ЗПП, и зато је одлучено као у првом ставу изреке.

О дозвољености ревизије у овом спору одлучује се према вредности предмета спора побијаног дела, на основу члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 55/14). Према тој одредби, ревизија је дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијеног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра, односно 100.000 евра у привредним споровима по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу тог Закона (31.05.2014. године).

У тужби поднетој 19.09.2003. године није одређена вредност предмета спора, али је плаћена такса за тужбу у износу од 1.000,00 динара, која се по тада важећој Адвокатској тарифи плаћала за тужбу у спору чија је вредност до 10.000,00 динара. Тако одређена вредност предмета овог спора (према висини плаћене судске таксе за тужбу) не прелази вредност која је меродавна за дозвољеност ревизије, због чега је на основу члана 404. ЗПП одлучено као у другом ставу изреке.

Према одредби члана 412. став 3. ЗПП, ревизија је увек дозвољена против решења другостепеног суда којим се изјављена жалба одбацује. Зато је ревизија тужене, изјављена против решења другостепеног суда којим је одбачена њена жалба дозвољена, али није основана.

Одредбом члана 385. ЗПП прописано је да је против решења првостепеног суда дозвољена жалба, ако у том Закону није одређено да жалба није дозвољена (став први), а ако је тим Законом изричито одређено да посебна жалба није дозвољена, решење првостепеног суда може се побијати само у жалби против коначне одлуке. Према члану 116. наведеног Закона, против решења којим се усваја предлог за враћање у пређашње стање није дозвољена жалба, осим ако је усвојен неблаговремен или недозвољен предлог (члан 112. став 2. и 3. у вези члана 113. ЗПП).

Другостепени суд је, на основу наведених одредби, правилно закључио да се жалбом против пресуде не може побијати и решење којим је дозвољено враћање у

пређашње стање, јер одредбом члана 116. ЗПП није предвиђено да против таквог решења није дозвољена посебна жалба.

Стога је, на основу члана 405. став 1. у вези члана 412. став 5. ЗПП, одлучено као у трећем ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић